

Menors no acompanyats

«En campanya electoral, recórrer al simplisme d'aparellar menors no acompanyats i delinqüència és una temptació difícil d'evitar»

El fenomen de les persones menors d'edat que per diverses raons entren en contacte amb ambients delictius és molt antic. Catalunya té una xarxa de centres de menors, on s'acull aquell jovent que encara no té la majoria d'edat penal i als quals suposadament se'ls ha de donar una assistència rehabilitadora que intenti evitar la seva reincidència i, tard o d'hora, la recalada en un centre penitenciari.

En els darrers temps i a conseqüència de factors diversos entre els quals no és menor la pretensió de la gent més desfavorida de trobar una vida millor, des de molts llocs del món poc desenvolupats estan arribant a l'occident capitalista persones menors d'edat. I ho fan en solitud, sigui perquè els pares han mort o perquè no poden (o no volen) ocupar-se d'ells en els països d'origen. És aleshores quan es parla dels menors no acompanyats.

Estem en campanya electoral (la de veritat, no la soterrada de sempre) i recórrer al simplisme d'aparellar menors no acompanyats i delinqüència és una temptació difícil d'evitar: des de l'esquerra s'afirma que el tema és una responsabilitat sols social i que en tot cas ni entre els menors no acompanyats el mateix nombre de delinqüents que en qualsevol altre col·lectiu homogèniament considerat. Des de la dreta s'afirma que un menor no acompanyat és un delinqüent en potència i que de la seva cura se n'han d'ocupar els seus en el país d'origen. Una posició i l'altra pateixen del mateix grau de frivolitat.

L'esquerra es contradiu quan a la vegada defensa que la delinqüència (tota menys la de caràcter sexual, en aquesta entenen el mal és estructural sense pal·liatius) és motivada per les condicions socials en les quals hi viuen les persones. Se'ls hi escapen en aquesta quadrícula la major part de les personalitats psicopàtiques, però ja està arribant la genètica per explicar que en tot cas sí que podria existir un condicionant, el fisiològic, molt més contundent que qualsevol ambient. Siguí com sigui, en el seu esquema, ésser pobre fora una explicació per al delictes. Així doncs, no hauríem de dir que la deplorable situació dels menors no acompanyats no és el millor ambient per evitar que hi prolifera la delinqüència? I d'aquí a dir que la probabilitat de què delinqueixen augmenta, no és un pas molt petit i comprensible?

Però la dreta, que tant diu creure en la llibertat, aleshores també s'equivocaria, en estigmatitzar qualsevol col·lectiu desfavorit i fent seva l'expressió "pobre, però honrat" que justificaria la regla en l'excepció. No diem que la llibertat existeix? Aleshores estan dient que els MENAS són un col·lectiu abocat lliurement al mal? Això és filosòficament inconsistent. I si no és així, per què no demanar senzillament l'expatriació d'aquells que efectivament delinqueixen i deixar en pau la resta mentre no facin res dolent?

A tot això s'afegeix, tanmateix, un fet quasi amagat, i és que entre els menors no acompanyats hi ha un grau no menor de persones amb greus dèficits psicològics i emocionals, de difícil reversió en alguns casos. La qüestió, de tipus moral, és si una comunitat s'ha de desprendre d'aquells que considera no rehabilitables, i crec que en això la vella Europa, malgrat tots els seus defectes i gràcies, no s'oblidi, a la doctrina social de l'Església, ha estat contundent en la defensa de qui és víctima de l'infortuni. No és caritat, que ofèn. No és solidaritat, que dissimula. És senzillament fraternitat, en tant que criatures d'una comuna transcendència.